

Demonstráció az egyházi iskolákért

Budapest, 2005. Demonstráció az egyházi iskolákért

Budapest, 2005. december 16.

Mi, az egyházak felelős vezetői kiállunk híveink jogainak védelmében, hiszen itt - minden szokásos demagóg kijelentéssel szemben - nem az Egyház kér pénzt, hanem a magyar állampolgárok követelik állampolgári jogaikat.

Szeretettel köszöntöm a Katolikus Egyház, a Magyarországi Református Egyház, az Evangélikus Egyház és a Zsidó Hitközségek Szövetsége iskoláiba járó gyermekek szüleinek szervezete, a "Szülői Közösségek" által szervezett csendes demonstráció minden résztvevőjét.

Kb. 50 évvel ezelőtt, a nagy amerikai polgárjogi harcos és lelkész, Martin Luther King azért tüntetett, hogy a buszokra, vonatokra ne csak a fehérek, hanem a feketék is felszállhassanak. Mi pedig azért demonstrálunk ma, hogy a magyar közoktatás buszaira, vonataira, a mi iskoláink gyermekei is felszállhassanak. Nemcsak arra gondolok, hogy ők is kapják meg a már egy éve elvont ún. "bejáró normatívát", hanem szimbolikus értelemben véve arra, hogy egyházi iskoláink diákjai is azonos jogú "utasai" legyenek a magyar közoktatás vonatának.

A mai demonstrációt kiváltó ok a 2006-os költségvetési tervezet, amely - megszavazása esetén - súlyosan diszkriminálja az egyházi iskolákba járó gyermekek és szüleik jogát az azonos finanszírozáshoz. Ez a legfőbb ok. Egyházi iskoláink lehetetlenné tétele indulna meg ezzel. Az már csak "hab a tortán", hogy a 2005-ös évre járó ún. kiegészítő támogatás összegéből, ami 1 milliárd 900 millió az összes felekezeti iskoláknak, s amely összeget évek óta maga a Minisztérium számolta ki, 1 milliárdot nemes egyszerűséggel, minden konzultáció nélkül, és minden ígéret ellenére elvettek.

De hát miről is van szó tulajdonképpen? Az 1990. évi IV-es törvény elismerte az egyházak számára a közszolgálati intézmények alapításának, fenntartásának a jogát. Ugyanakkor a törvény garantálja, hogy ezekre a tevékenységekre az állam az állami, hasonló intézményekkel egyenlő normatív támogatást biztosít.

Mivel a fejkvóta, amit a gyermekek száma után az állam fizet, egyetlen iskola fenntartására sem elég, ezért ezt az önkormányzati iskolákban - az adófizetők pénzéből - az önkormányzat egészíti ki. De ezt a kiegészítést az egyházi iskoláknak nem akarták megadni. Ezt a jogsértést, ami sértette az egyenlő finanszírozás elvét - rendezte az 1997-es Szentszéki Egyezmény a Katolikus Egyházat illetően, valamint egyéb egyezmények, ezt követően a többi felekezetek számára. Ám azóta is, sajnos, tapasztaljuk, hogy át-átstruktúrálták a közszolgálati intézmények finanszírozását, megosztották a normatív támogatást, más-más forrásokat kapcsoltak be, de mindig úgy, hogy azokból az egyházi fenntartású intézmények kimaradjanak.

Mivel intézményeink állami feladatot átvállalva végzik tevékenységüket a magyar állampolgárok javára, akik ugyanígy fizetnek adót, ezért állami finanszírozását a jogegyenlőség kívánja meg, nem pedig különleges kiváltság. Sajnos, már egy éve is arra kényszerültünk, hogy az iskoláinkba járó gyermekek szüleinek, a gyermekek állampolgári jogainak védelmében békés demonstrációt tartsunk.

Az idei költségvetési tervezet - amit minden törvényi előírás és ígéret ellenére a velünk való konzultáció nélkül döntöttek el - minden eddiginél nagyobb mértékben csökkentette a normatívákat. Ezt a csökkentést az állami és önkormányzati iskolákban más csatornákból pótolják, de az egyházi iskolákat ezekből kizárták. Ezzel olyan jogegyenlőtlenség keletkezett a finanszírozásban, ami ellentétes az alkotmánnyal, a Szentszéki Egyezménnyel, a többi egyházakkal kötött szerződésekkel.

Miután minden próbálkozásunk a tárgyalásra, egyeztetésre hiábavalónak bizonyult, a Szülői

Írta: NH

2005. december 18. vasárnap - Módosítás: 2005. december 18. vasárnap

Közösségek számára nem maradt más választás, mint a mai demonstráció. És mi, az egyházak felelős vezetői kiállunk híveink jogainak védelmében, hiszen itt - minden szokásos demagóg kijelentéssel szemben - nem az Egyház kér pénzt, hanem a magyar állampolgárok követelik állampolgári jogaikat. Természetesen készen állunk arra is, hogy az Alkotmánybíróság mellett nemzetközi, emberjogi fórumokra is eljuttassuk panaszunkat.

A cél egy normális demokráciában az állampolgári jogegyenlőség, valamint a kirekesztés, a diszkrimináció tilalma. Valójában az igazi tét a jogállamiság léte vagy nemléte. Mi nem szeretnénk a saját hazánkban - 40 évi jogfosztottság után - továbbra is másodrendű állampolgárok lenni. Mi a társadalom javára végzett, békés, építő munka hívei vagyunk, és iskoláink is ezt szeretnék nyugodtan végezni. Ezért sem értjük, hogy kinek az érdeke az állandó bizonytalanság gerjesztése, ami egyre fokozódik. Ugyanis lehetetlen iskoláink békés munkája, ha évente bizonytalanságban vagyunk, hogy a következő évi költségvetésben a kormányzat

- betartja-e az Alkotmányt,
- a szerződéseket,
- az érvényes törvényeket

Ezért követeljük, hogy a költségvetési törvény tervezetének módosításával szüntessék meg a diszkriminációt, a jogegyenlőtlenséget, és állítsák helyre az egyenlő finanszírozást. Miniszter úr december 12-én azt írta, hogy ne használjuk politikai demonstrációra a gyermekeket, s a szülőket ne kényszerítsük politikai állásfoglalásra. Itt azonban politikáról nincs szó, a szülők egyszerűen a saját és gyermekeik állampolgári jogaiért állnak ki - a diszkriminációval szemben.

Azt hiszem, hogy nem mi, hanem mások használják fel az egyházak elleni hangulatkeltést politikai céljaikhoz.

Martin Luther King - nem sokkal halála előtt - mondott egy csodálatos beszédet. "Van egy álmom" - mondta. Hogy majd eljön az idő, mikor gyermekeim azonos jogokat kapnak Amerikában a fehérekkel, és békés nyugodt életet élhetnek. Sajnos, nem sokkal utána agyonlőtték. De az "álma" mégsem semmisült meg. Tisztelői a sírjára ezt írták a Ter 37,20-ból: "Hadd lássuk, mit használnak neki az álmai?" Ezzel jelezték, hogy testvérei gonoszul ugyan halálra szánták, de Isten mégis általa mentette meg az egész népet.

Nekünk is "van egy álmunk". Egy békés, munkás, egymást tisztelő és szerető Magyarország. Lehet, hogy sokaknak ez csak egy egyszerű "álom", de nekünk, akik épp arra készülünk, hogy minden álom beteljesítőjének, az Úr Jézus Krisztusnak születését ünnepeljük, ez az álom nem egy "álmodozás, hanem egy megalapozott reménység, hiszen Benne, vagyis Krisztusban, Isten minden ígérete IGEN-né lett számunkra (2Kor 1,20).

Így kívánok minden kedves jelenlevőnek Istentől áldott, boldog karácsonyi ünnepeket! Shalom! Erős vár a mi Istenünk! Áldás, békesség! Dicsértessék a Jézus Krisztus

Dr. Benyik György